

Når livet går itu

Det er den 1. maj. 26-årige Mikkel træder ind gennem porten på Møltrup. Han ved ikke, hvad han skal gøre ved sig selv. Han vil kun blive en kort tid, og han kommer kun, fordi han er blevet bortvist fra sit tidligere bosted. Det skal senere vise sig at blive en svær beslutning, om han vil blive eller ej.

Mikkel rejser hjem på weekend og kommer ikke tilbage som aftalt. Han bliver udskrevet fra Møltrup efter nogle dage, men kommer så alligevel tilbage samme aften.

Mikkel er opvokset i Randers, og efter forældrenes skilsmisse boede han hos sin mor. Han havde det godt og manglede ikke noget i hjemmet, men i skolen var det svært. Mikkel kunne ikke følge med fagligt, og da han var meget genert, spurgte han heller ikke om hjælp. Mikkel beskriver sig selv som et "DAMP-barn" (i dag kaldet ADHD), og han gik i specialklasse det meste af sin folkeskoletid. Det blev mest til ballade. Efter folkeskolen blev det til et efterskoleophold, som Mikkel var rimeligt glad for, men han fravalgte alligevel afgangseksamen.

Så dér stod han som 16-årig uden de store skolekundskaber og uden mod på uddannelse. De mange år på skolebænken havde lært ham én ting: Det teoretiske var helt lukket land for ham. – Utilgængeligt!

Mikkel flyttede hjem til sin far som 16-årig, og fulgte ham på forskellige arbejdspladser, bl.a. som anlægsgartner og tagdækker. Det skulle vise sig, at Mikkel både var rigtig dygtig med sine hænder og derudover et ordensmenneske, så der var et godt potentiale i drengen til trods for nederlag efter nederlag i skolen.

En ting var de boglige udfordringer, noget andet var den konstante indre uro, Mikkel kæmpede med. Han fandt med tiden ud af, hvordan han kunne løse det: Amfetamin var virkelig effektivt! Det gav en ro, som han ikke havde oplevet i lang, lang tid, så forbrugt accelererede, da stofferne på den måde var blevet hans medicin.

Mikkel havde lejet et hus sammen med sin kæreste. De havde været sammen igennem

lang tid, men Mikkel forstår godt, at det ikke kunne holde: "Jeg var alt for urolig!" Efter hun var rejst, blev det mere og mere kaotisk. Der dukkede flere og flere af de dårlige kammerater op i huset. Mikkel sov næsten ikke, dels fordi han havde uro, og dels fordi han var bange for, hvad 'kammeraterne' ville gøre i hans hus. Han mistede sit arbejde, fordi han ikke magtede det uden søvn. Det blev meget værre med stofferne i den tid, husker han.

En nat, da Mikkel endelig var faldet i søvn, blev han vækket af politiet, fordi der var sket et mord i et hus i nabolaget. Han blev sigtet, men løsladt igen efter et lille døgn, og mistanken blev frafaldet. Det blev et kæmpe chok for Mikkel, som han ikke kunne komme sig over. Han blev smidt ud af det lejede hus og måtte gå på gaden. Det var forfærdelig tid. Han boede i sin bil meget af tiden, indtil han kom til et herberg i Randers.

Kaos-tid og stoffer betød kriminalitet. - Der skal jo skaffes penge. Derfor venter Mikkel nu også på dom for de forskellige forhold.

Mikkel har tidligere forsøgt udredning for ADHD, men uden på noget tidspunkt at følge planen og uden at tage sin medicin som ordineret.

Idet Mikkel har valgt at blive på Møltrup i mere end et par uger, er det nu – i samarbejde med hans hjemkommune – lykkedes at skabe mulighed for at støtte og følge ham både i fht. udredning for ADHD og i fht. verserende retssager. Dermed skulle der gerne blive lidt mere ro på livet.

Mikkel længes efter en systematisk hverdag, hvor der er styr på tingene. I dag arbejder han i Møltrups stalde, og nyder at kæle med dyrene. Det giver ro. Han har et godt håndslag for arbejdet, og han investerer det, han magter.

Mikkel drømmer lige som sine jævnaldrende om en stabil fremtid med arbejde og familie. De første skridt i retning af den drøm er allerede taget. Mikkel er clean og i gang med udredning. Men det er et langt, sejt træk at fortsætte det gode arbejde og holde fast.

Hvor bliver det spændende at følge Mikkels rejse!

*- Karl Johan Søgaard,
Mikkels mester i stalden*

